

Sex utsköpta och andeles nya

W i s d r ,

1) Tålamod och Förnöjsamhet,
af blinda Drängen D. Hammarlund.
Det lyfter mig sjunga med sorgesfullt
mod 2c.

2) Tiggare-Glickan.
"Ute blåser kulen wind, 2c.

3) Korset på Idas graf.
Mossbelupen hydda, 2c.

4) Midsommars-Leken.
Glickor, Gosar fring en Ek! 2c.

5) Jägare-Wisa.
Wakna raske Gosse grön, 2c.

6) Jägare-Marsch.
Med ingen på jorden will Jägaren
byta, 2c.

(Med twenne Figurer.)

Jönköping, 1838.
Nils Eric Lundström.

Den Första:

Talamod och Förnöjsambet.

Det lyfter mig sjunga med sorgesfullt mod
Om hela min lefnad uppå denna jord. I sorg
och bekymmer det måste jag gå; Olyckan mig
höljer som dagg höljer strå.

2. I världen jag alls ingen lycka kan
få, Ty ensam, allena det måste jag gå. Lik
väl uti hjertat den trösten jag har, Att Her-
ren af höjden är wårnlöfats far.

3. Min ungdom är tung och min börda
är swår, Om hjälp jag anropar, men ingen jag
får. Jag söker väl högre samt ringare stånd,
Men ingen jag finner som mig hjälpa kan.

4. Hjelp mig då, o Jesu! min Frälsare
god, Att bära min börda med gladeligt mod.
Och wandra igenom wår syndiga werld, Som
är utaf högfärd och bordom insnård.

5. Gud hjelpe war yngling, jag säger
förfann, Som här uti världen förtjena ej kan
Sig kläder och födan, ja hus eller hem. Lik
foglarna måste han flyga omkring.

6. Att söla sig födan så godt som han
kan, Omkring uti världen af qwinna och man.
Jag tackar dem alla som wilja mig väl. Wäl-
signa dem Herren till lif och till själ.

7. Här måste jag wandra mång' trött-
samma sjät Och ofsyldigt lida af mången för-

tret, Må himlen dem ewigt belöna till slut.
Att de må uppskåra hwad de förr sådt ut.

8. En riker ej känner den fattiges nöd,
När som han inkommer och beder om bröd:
Han blifwer utwisad och måste på stund Bli
förder på dörren, lik såsom en hund.

9. "Hvem lofwar dig olofligt stryka om-
kring; Kan du ej få födan på hemorten din.
Gå genast tillbaka det råder jag dig, Och wi
sa dig aldrig här mera för mig."

10. Så talar den rika som måftiger är,
Som hafwer på jorden allt hwad han begär:
De usla han störtar i elände ned, Och tror ej
att Herren af höjden det ser.

11. Hwad batar din höghet du stora mo-
nark, Du som här i tiden regerat så starkt:
Din höghet och ära förgås innan kort, När
glaset utrunnit så måste du bort.

12. Du måste bortwandra från allt hwad
du har Och lemna åt andra allt hwad som är
qwar. Wänner och slågtingar taga ditt gull.
Dig lägga de uti den mörkaste mu.

13. Hwad hjälper då äran du hade för-
ut: Du får den ej med dig för ewigt till slut:
Betänk dig och lemna ditt jordiska prål, Förr-
än du af döden nedlägges på bår.

14. Nu tystnar min mun och nu ändas
min sång: Alltsammans jag lemnar till Gud
denna gång, Samt önskar att Herren han
blifwer mig när; Då hafwer jag nog och ej
mera begär.

Den Andra:
Tiggar • Glickan.

"Ute blåser kulen wind, Intet skydd att få,
Haglet slår på bleknad kind, Och jag fryser
så. Ingen menska vill mig höra, Alla mig
på porten föra, Swart skall jag wäl gå!"

2. Om du hulda mor, ändå Ej från
Fanny dött, Jag behöfde nu ej gå Så af
hunger trött. — Sjunker så i drifwan neder,
Suckar upp till Gud och beder, Och der som-
nar sött.

3. Och, Guds milda englar små Lågra
sig derwid, Hämta hennes ande så Ifrån
qwalets strid. Lifwet skänkte henne nöden,
Och, förtwiflan menskan; döden Skänkte
henne frid.

Den Tredje:
Korsen på Idas graf.

Mosbelupen bydda, Står wid Heclas fot;
Höga granar skydda Den mot stormens hot:
Men derinne, — Sorgsna minne! — Lifwets
storm en ros bröt af. Än wid strand wi sin-
ne, Kors på Idas graf.

2. Alfred skön som wåren, Drog till
fierran land; Blef, med risna håren, Ida
aret wid strand: "Gå att strida, Glöm ej
Ida, Hennes ömbet, hennes tro! Sorgligt
skall hon bida Återkomstens ro!"

3. Äret flöt sin bana Trenne gånger om,
Saknad blef en wana, Ingen Alfred kom;

Stäckars Ida, Wan att lida, Döljde smärtan
för sin far; Kraft att ensam strida, Hennes
hjerta bar.

4. Snart från bleka vinden, Blomman
wel sin ros; Så af Scirocs winden Hárjas
föders ros. Lårfullt äga, Mot det höga
Fåfångt följde hjertats bön. Trohet bätar
föga: Smetet blir dess lön.

5. Enda dottrens smärta, Lär den gam-
les bröst, Och dess fadershjerta, Skundar att
ge tröst: "Gråt ej Ida: Låt din sida Snart
jag Alfred återför; Blott för dig jag wida
Bort en wallfart gör."

6. Ida gick wid stranden Lif en enslig
hamn, Ritade i sanden Månet alskadt namn.
Morgondimma, Middagstimma, Suckande hon
andas här, Månans bleka strimma Finner
henne der.

7. Skyhögt wågen swallar, Emot haf-
wets bryn, Rysligt åssan knallar, Blixten
delar skyn; Skepp förstöres, Rödorp höres,
Wraken slungas emot land, Och af wågen fö-
res Mången fräst till strand.

8. Af förtwiflan slagen, Ida såg sin
far; Redan skumt för dagen Gubbens äga
war: "Snart minuten Är förfluten: Döden
redan kallar mig; — Alfreds tro är bruten,
Han har swikit dig."

9. Nu sin hand han lade, I sin dotters
hand; Ett farwål han sade, Drog till fridens
land. Döden swingar, Mörka wingar Nu ett
hemskt, ett smärtans ljud, Samma Engel
bringar Idas själ till Gud.

Den Fjerde:
Midsommar-Leken.

Flickor, gossar fring en El! uti ring i dans
sig swängde: Eckorn uti toppen klångde, Led-
sen wid en sådan lek.

2. Blomman, huru prydd hon flog Träm-
pas hon af ungdoms-foten, Många rycktes
upp med roten, Alderdomen satt och log.

3. Karin sen med Petter sprang Upp
i backen rosor leta, Och hwad mer, kan jag
ej weta; Karin war dock röd och warm.

4. Sedan restes upp en stång, Som med
blom-guirlander firas Se'n med pounsch och
winer firas Midsommar'n uppå en gång.

5. Nu till leken: Hurra gömma, Hwar
till alla swara ja: Tänkte flickan: det blir bra,
Hur det gick kan jag ej drömma.

6. Stackars han som furrade Nog fick
han der gå och leta Mellan berg och buskar
streta. Kärleken — en skålm kanske.

7. Flickorna skul hållas wafna, Gun-
gade en timme — två, Att blodet rörelse skul
få Då de nattens fluggor sakna.

8. Nu war tider gå till Sta'n, Hwar
och en sin flicka följde, Dem de med sitt rock-
skört höljde, Sof och nicka hela da'n.

Den Femte:
Jägar-Wisa.

Wafna rassa gosse grön, Morgon gryr så
lugn och skön, Jägarstaran ren är klar, Galt
och häst och spjut den har; Hundarne i kopp-
len ståa, Galkar hwißla, hornen stråla, Lu-
stigt, lustigt utåt sjön; Wafna rassa gosse grön!

2. Wafna raska goße grön, Luften är så
klar och skön, Morgondimman är sin fos, Dia-
manter på hwar ros: Skogens äbor re'n sig
dölja, Skyndom oss att spåren följa, Hör vår
sång, och hör vår bön, Wafna ic.

3. Wafna raska goße grön, Skyndom
oss till jagtens lön, Wi ska wisa dig en hjort,
Stor som någon på vår ort, Och de märken
som han gjorde, Då hans grenar eken sporde;
Du skall skåda detta rön, Wafna ic.

4. Högre, högre ljud den bön, Wafna
raska goße grön! Kom att ifrig, glad och fri,
Dela jagten liksom wi; Största jägaren är
stunden Snabb som falcken, sträng som hun-
den; Tänk på det och hör vår bön, Wafna
raska goße grön!

Den Sjette: Jägare-Marsch.

Med ingen på jorden wia Jägaren byta
Ty helsan hon dricker ur glädjens pokal: Wid
jagthornets flang genom skogarne bryta, Och
wildbrådet följes fring berg och fring dal: Ett
nöje för Furstar, för män och för hjeltar!
Det stärker vår fropp och ger hwilan bebag;
Bland högar af wildbrån i gråset man wäl-
tar, Och bågarn går fring i det glädtiga lag.
Hurra! hurra! trallera!

2. Diana oss lyser de månklara nätter,
Och swalkar om dagen med grönskande drägt;
Hon riktar vårt bord med de läckraste rätter,
Och anför vårt frig emot skogarnes slägt,
Ett nöje för Furstar, ic.
